

'Van U is de toekomst' is de titel van de visienota 2020 waarin 'leven van genade' centraal staat. Wij hoeven de kerk niet te redden, stelt de visienota, God zelf draagt zorg voor zijn zending. Durven we ons als christenen steeds weer te laten roepen, en God te volgen op Zijn weg door de wereld? *woord&weg* vraagt het jonge ambtsdragers in een nieuwe serie.

Deze keer: **Anje Lalkens**, scriba van de Gereformeerde Kerk Nijeveen, Havelte en Wanneperveen

“Door scriba te worden, heb ik weer het gevoel bij te dragen aan Gods koninkrijk”

Naam: Anje Lalkens

Leeftijd: 28 jaar

Lid van: de Gereformeerde Kerk Nijeveen, Havelte en Wanneperveen

Ambt: scriba, sinds 22 september 2019, in een kerkenraad van 17 mensen

Dagelijks leven: Anje werkt met verstandelijk beperkten met gedragsproblematiek

Favoriete bijbeltekst: *Je bent zo kostbaar in mijn ogen, zo waardevol, en ik houd zoveel van je dat ik de mensheid geef in ruil voor jou, ja alle volken om jou te behouden.* (Jesaja 43:4)

“Deze passage weerspiegelt voor mij de liefde van God voor de mens: de allesomvattende liefde van een vader voor zijn kind.”

Wat bezielt je om ambtsdrager te zijn?

“Tijdens een gemeenteochtend vertelde ik actief mee te willen werken aan de kerk, van betekenis te willen zijn. De volgende dag stond de voorzitter van de kerkenraad voor de deur met de vraag of ik het ambt van ouderling-scriba zag zitten. Het zou een uurtje of hooguit twee per week kosten. Het is meer dan dat. Door de corona-uitbraak kwam er nog eens extra werk bij, er moest bijvoorbeeld een gebruiksplan geschreven worden. Ik had daar een aanzienlijk aandeel in en ik wil mijn taak écht goed uitvoeren.

Voordat ik dit ambt op mij nam heb ik zeven jaar vrijwilligerswerk gedaan tijdens de zomerconferentie van New Wine Nederland. Toen ik daarmee stopte, miste ik wel iets. Door scriba te worden, heb ik weer het gevoel bij te dragen aan Gods koninkrijk.”

Wat betekenen het geloof en de kerk voor jou?

“Het geloof is voor mij houvast, de belofte van onvoorwaardelijke liefde, de wetenschap dat

je nooit ongezien bent. De kerk is een plek van traditie, gemeenschap en aanbidding. Mensen die zich om je bekommeren. Ergens bijhoren.”

De aanwezigheid van mensen onder de 40 jaar wordt gezien als de sleutel tot toekomstbestendigheid van de gemeente. Hoe zit dat in jouw gemeente?

“We hebben 170 leden onder de 40, op een totaal van 496 leden. Ik ben als 27-jarige in het ambt getreden, samen met twee mannen van rond de dertig en een vijftiger. Dit werd in de bevestigingsdienst benadrukt; wat fijn dat jonge mensen hun steentje willen bijdragen. Omdat onze generatie zo duidelijk in de minderheid is, wilden we bijeenkomsten met twintigers en dertigers organiseren om over de toekomst van de kerk te praten. Door corona kwam het er nog niet van. Maar met die generatie in gesprek gaan of blijven is noodzakelijk. De behoefte bij jongere generaties kan ergens anders liggen dan bij de oudere. Ga niet zelf verzinnen wat die generatie leuk of prettig vindt, vraag het hen.”

Spreken jullie in de kerkenraad over de toekomst van de gemeente?

“Jazeker. Het toekomstbestendig maken van de gemeente is een belangrijk onderdeel van ons beleidsplan. Met nog twee andere kerken in ons dorp en steeds minder volle kerken, zien we dat er wellicht een moment komt dat we niet meer alle drie op alle zondagen open kunnen zijn. We werken al jaren intensief samen en dat zal alleen maar meer worden. Daarnaast willen we ook kerk zijn buiten de kerkmuren. In de praktijk komt het erop neer dat we steeds meer bijzondere diensten als ‘evenement’ neerzetten; we maken daar breed reclame voor en nodigen vrijwilligers van buiten de gemeente uit om mee te doen. Zo

hadden we een evenement waarin de muziek van Bruce Springsteen centraal stond, met muzikanten die in geen jaren een kerk van binnen hadden gezien. Ook organiseren we gezamenlijke maaltijden met een kookgroep die bestaat uit leden van de drie kerken en mensen die geen lid zijn en gewoon van koken houden. We willen niet meer de kerkdeur achter ons dichttrekken na de dienst en de week erna pas weer van slot draaien; de kerk moet onderdeel zijn van het héle dorp en een plek waar iedereen zich welkom voelt.”

Durven we ons als christenen steeds weer te laten roepen, bezielen en corrigeren, en God te volgen op zijn weg door de wereld, vraagt de visienota. Ben jij het type dat de kerk wil redden of laat je meenemen in de beweging van Gods geest?

“De kerk moet een plek zijn waar iedereen zich welkom voelt”

“Ik denk dat ik er een combinatie van ben. Ik wil er alles aan doen om de kerk open te houden en daarmee – zoals de voorzitter van onze kerkenraad het altijd zegt – het licht van God in het dorp brandende te houden.

Anderzijds ben ik niet het type om de straat op te gaan met de Bijbel in mijn hand. Wel pak ik, wanneer iemand mij ernaar vraagt, de kans met beide handen aan. Zo heb ik heel mooie gesprekken gehad met collega’s die God en de kerk niet kennen.”

Het is 2050 en jij bent 58 jaar. Wat hoop je op zondag in de kerk aan te treffen?

“Mijn leeftijdsgenoten  n hun kinderen, en misschien zelfs al kleinkinderen. In een warme gemeenschap die écht klaar staat voor elkaar en voor het dorp. Een gemeente waar het woord van God nog steeds waar en relevant is.”